

csöppek csorrantak a kalapja alól és végigfolytak nyütt, borostás arcán. A pipáját elvesztette valahol útközben.

Keserű őszi szél cibált bele. Az égen is terhes felhők gyülekeztek. Szinte földig lógott a lábuk. Nagy testükkel rásulyosodtak a világra, mintha föl akarnák falni. Néha nehéz esőcsepp hullott le.

Ostoros Mihály nem tudta merre jár. Csak ment — baktatott az ősztöne után. Egyszerre ott volt a földjén. Súlyos eséssel bukott le, kalapja leröpült. Tíz, kemény parasztkörmét belevágta a rögbe.

— Uram-Isten, nem hagyom a földem!

Pillanatra megmerevedett, mint földből kinőtt szobor. A hangja rekedt segítségkiáltás volt. Azután összeesett. Úgy maradt.

Az eső hosszú-síró csöppekben hullott a földre és a mozdulatlan parasztra.

Kanizsai-Nagy Antal.

CSODABELI ERDÉLYORSZÁG.

(Reményik Sándornak.)

Felhagyott út, Biharerdő,
Csipkebokor nótatermő,
Ezüstszikla, álompatak,
Délibáb a Körös alatt.

Játszik a szél, cseng a malom,
Ibolyállik a ködhalom,
A ködhalom, a gyöngyhalom,
Túlhat azon mi is vagyon?

Túlhat azon mi is vagyon,
Nem délibáb, nem szélmalom,
Tündérr király birodalma,
Ott terem az aranyalma.

Mesebeli vén pásztorok
Onnan hajtják fel a napot,
Erdők szárnya, hegyek árnya
Garabonciások vára.

Kincskúton ül tüzes sárkány,
Gyémántsobor a kirádlány,
Ha valaki hozzá érne
Meggzólalna, menten élne.

Hószakállas csomák verik
A szeretők csillagait,
Pásztorsíppal, furulyával
Szívárványt szőnek párjával.

Medvék járnak varázstáncot
Csörgetik az aranyláncot
Gyopártövű fenyők alatt
Éj igéz csodamadarat.

Tündérország, meseország,
Csodabeli Erdélyország,
Körös partján, Biharzáélen
Álmodoztam rólad régen.

Számadó Ernő.